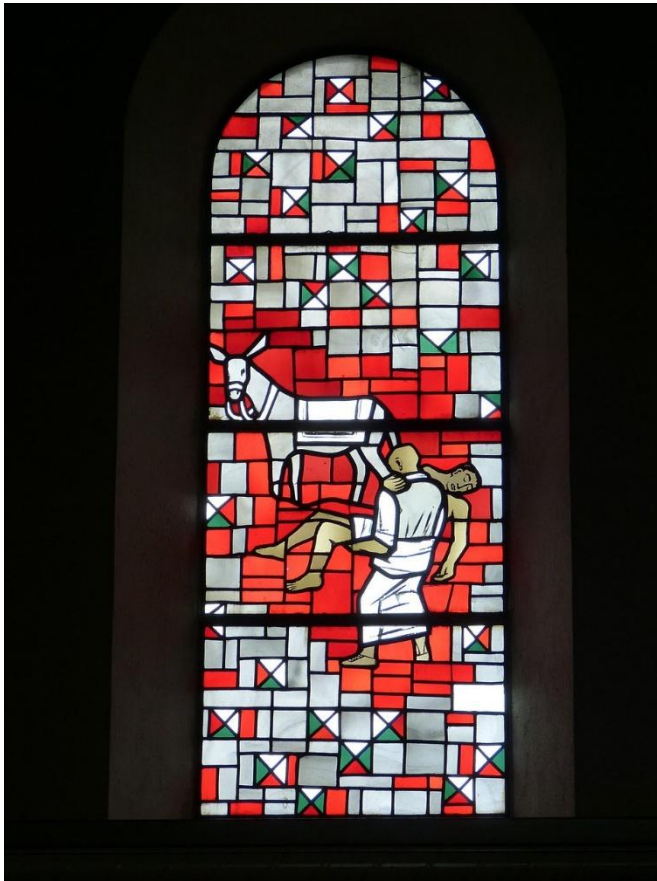

Afbeelding: pixabay.com (Falco)

Vallen en opstaan

Een ongeluk zit in een klein hoekje. Op een dag wilde ik mijn auto stallen, stapte uit en vergat de automaat vrij te zetten. Voor de garagedeur staand zag ik ineens de auto vlakbij, onweerhoudbaar op mij afrijden. Te laat; het beeld ging op zwart. Toen er weer 'beeld' was zat ik aan de andere kant van de auto op straat met een been dat er niet goed uit zag. In een vreemd soort berusting belde ik 112. Ineens kon ik niets meer. Ineens was ik niet meer de vitale bejaarde, die gewend was links en rechts de helpende hand te bieden, zich maatschappelijk in te zetten. Met 112 en een telefoontje naar mijn vrouw komt er dan van alles op gang dat zich dan om mij bekommert.

Het beeld van de Samaritaan rijst in me op. Zorg is bij ons weliswaar geprofessionaliseerd, maar het is toch vooral menselijk. Aan de ambulance mensen en aan de ziekenhuis medewerkers ervoer ik precies wat de Samaritaan doet. Ze kennen mij niet, maar helpen niettemin toegewijd. En dan alle bekenden om mij heen, zoveel zorg, toewijding en belangstelling. Die ervaring overstijgt het stomme ongeluk verre. Daarin zie ik dat wij er voor elkaar zijn, dat als we vallen, we elkaar helpen weer op te staan.

door: Pieter Meester